

IVANA NOVÁKOVÁ

The illustration is a dark, atmospheric watercolor painting. In the foreground, a woman in a grey hooded cloak stands with her hands on her hips, looking towards the right. Behind her, a large, dark, jagged rock formation rises. In the background, a silhouette of a castle with multiple spires and towers is set against a sky of warm, blended colors like orange, yellow, and pink, suggesting a sunset or sunrise. The overall mood is mysterious and dramatic.

ZPAČKANÉ
KOUZLO

Ivana Nováková
Zpackané kouzlo

1. vydání

vydáno v červenci 2019 jako 88. publikace
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-148-0 (epub)

ISBN 978-80-7570-149-7 (mobi)

ISBN 978-80-7570-150-3 (pdf)

Sotva jsem v davu uchazeček zaregistrovala onu krasavu, blondýnku něžnou, věděla jsem, že moje šance získat toto zaměstnání se limitně blíží nule. Možná vám to připadá zvláštní, když příběh čtete. Kdybych vám ho vyprávěla, hned byste věděli, kolik ušlo.

Já totiž nejsem krásná. Nemůžu říct, že nejsem hezká, jenže hezký je každý, kdo má dvě oči, nos a všechny zuby. V případě střetu s prvoplánovou krasavicí nemám šanci.

Nejrozumnější by pochopitelně bylo se sebrat a vypadnout. Zapít někde žal čajem a zakousnout chlebičkou. Možná bych v tomto případě potřebovala něco drsnějšího, jako třeba kafe s dortem. Dobře, měla jsem vypadnout na panáka.

Smůla je, že tu práci fakt potřebuju. Akutně, nutně a bezpodmínečně. Takže si odstojím hodinku dvě, než se díky narůstajícímu zpoždění dostanu na řadu, nervy mi potečou někam do kanálu, abych pak mohla plna sil a optimismu odpovídat na stupidní otázky typu:

„Mohla byste nám říct něco o sobě?“

„Proč máte zájem právě o toto zaměstnání?“

„Jaké jsou vaše největší kvality?“

Jedna členka hodnotící komise, obzvlášť zákeřná baba, konkurzní otázky ještě upgradovala na vyšší verzi, když se mě zeptala: „A jaká je, podle vás, vaše slabá stránka?“

A pochopitelně vítěz top ten: „Jaká je vaše představa o platovém ohodnocení?“

Zkusíme odpovědět podle pravdy:

Jsem totální životní smolařka. Před rokem jsem dokončila vysokou školu v poměrně neperspektivním oboru. Od té doby se plácám mezi úřadem práce, různými brigádami a pokladnou v supermarketu. O toto zaměstnání mám zájem především proto, že jsem naprosto bez peněz. Je lhostejné, co budu dělat, hlavně když dostanu zapláceno. Dobře, úplně

jedno to není, ale případné katastrofické scénáře se už pohybují v mantinelech protizákonné činnosti. V rámci legislativních norem беру cokoli.

Nejvyšší kvality? Ochota položit pro výplatu zdraví a život.

Slabá stránka? Těch mám tolik, že bychom tu seděli do zítřka.

Moje představa o platovém ohodnocení? Líbila by se mi jakákoli částka začínající na minimální mzdě.

Je vám zřejmé, že pravdivě se na konkurzech neodpovídá. Pevně si mačkám ruce, aby nebylo vidět, že se třesou. Usmívám se. Pokouším se uvolnit napjatá ramena. Mluvím v naučených větách. Co jiného může hodnotící komise, propána, čekat, když pokládá typizované dotazy?

„Na firmě S&K Invest mě nejvíc zaujala její obchodní strategie a důraz, který při vši obdivuhodné expanzi klade na environmentální otázky dopadu své produkce.“

Dodám několik odpapouškovaných dat a frází z internetových PR stránek této obří korporace a zákeřná ježibaba se lehce pousměje. Dál pokračuji v oslavném chorálu, jak ráda bych patřila k vítěznému týmu organizace. K mým největším kvalitám patří – jak jen je ta básnička? – flexibilita, spolehlivost, tvůrčí myšlení, tah na branku, schopnost týmové spolupráce. Slabé stránky? Pokus o provinilý úsměv – obávám se, že jsem kvůli práci ochotna zanedbávat svoje blízké.

Na chodbu jsem se vypotácela po obvyklých zaklínacích formulích typu – jak jste si všimla, uchazečů o tuto pozici máme víc (plná hala), do konce příštího týdne vám dáme vědět, jak jsme se rozhodli. Časová ztráta dvě hodiny. Sebevědomí na nule, nervy v kýblu. Teď už to ani chlebiček, kafe nebo půl litru vodky nezachrání. Ach jo.

Nosem jsem pochopitelně narazila na krasavu, která s lehkým sebevědomým úsměvem popíjela břečku z automatu. Oblečená v dokonalém kostýmku Prada si změřila moje laciné a nepadnoucí hadry. Kdyby tušila, že hodnotí mé elitní oblečení, umřela by smíchy. Ted' mě napadá – neměla bych jí to říct?

Konec srandy.

Při pohledu na blondýnu se zbytky mých nadějí na zaměstnání u S&K Invest rozplynuly jako jinovatka na slunci. Zamířila jsem k ostrůvku tramvaje. Miluju hromadnou dopravu.

„Jak to dopadlo?“ zavolala z kuchyně spolubydlící Dana, sotva jsem odemkla dveře. Pověsila jsem klíče na háček, skopla boty pod botník, servala sáčko a hodila na věšák.

„Do týdne mi dají vědět.“ Zachováváme přísnou neutralitu.

Dana se nedala odbýt a vyběhla do miniaturní předsínky. „Jak vypadala konkurence?“

„Katastrofa jako obvykle. Představ si komickou vložku, jak jsem se pokoušela vysvětlit, proč chci pracovat jako asistentka, ačkoli mám vystudovaný cestovní ruch. Padaly tam vtipy lepší než v Teorii velkého třesku.“ S povzdechem jsem zavrátila oči a zapadla na toaletu.

„Půjdeš s námi do hospody zapít žal?“ navrhla ta dobrá duše, když jsem trochu resuscitovala.

No, to bych moc ráda, jenže: „Jsem úplně bez peněz. Jestli rychle něco neseženu, nemám příští měsíc na nájem. Jděte sami a připijte mi na úspěch. Já jdu pročítat pracovní servery.“

„Víš, kdyby to nevyšlo, já bych toho zas tak moc nelitovala,“ pokračovala Dana v masáži mé psyché. „Ten inzerát zněl strašně divně. Kdo potřebuje asistentku dvacet čtyři hodin denně? Tobě by nevadilo být ve dne v noci k ruce nějakému hlavounovi?“

„Upřímně? Za ty prachy ne. Opravdu si myslím, že bych to zvládala. Mám obskakovat tlupu zpovíkaných turistů nebo jednoho kravat'áka? Jaký je v tom rozdíl?“

Dana po mně hodila opravdu soucitným pohledem. Ona měla kliku. Získala zaměstnání snů v Národním muzeu hned po absolutoriu. Díky jejímu stálému příjmu jsme si mohly dovolit tohle nuzné bydlení. Jenže mě přepadala pocit, že se jí charita vůči mé osobě začíná zajídat. Každým dnem jsem čekala, že nežádoucí spolubydlíci vyexportuje pod most a do volné postele nastěhuje Lukáše.

„Pojedeš o víkendu domů?“ zeptala se nevinně.

A je to tu! Potřebuje volný kvartýr.

„Jo, napíšu mámě, aby mi poslala nějaký prachy.“

Kdo lže, ten krade. Já se zasekla v první fázi. Matku o peníze požádat nemůžu, protože mi je nedává. Ona půjčuje. Sice bezúročně, ale už jí visím dvě výplaty. Sotva něco vydělám, vždycky si nárokuje potřebný podíl.

Pakárna!

Potřebuju práci!!!

Když je štěstí unavený, sedne si i na vola. Tentokrát muselo trpět těžkým únavovým syndromem, protože mě pozvali do druhého kola.

Tak jo. Pokusila jsem se trochu zhodnotit svůj zevnějšek, ale kde nic není, ani Kovářová nebere.

V hale výše jmenovaného syndikátu jsem, to byste neuhodli, narazila na blondýnku něžnou. Usoudila jsem, že si mě hodnotící komise vybrala, abych té dobročce dělala stafáž. Blondýna šla na řadu přede mnou. Z místnosti, v níž probíhal pohovor, se ozývaly výbuchy smíchu. Pokud jsem napoprvé byla nervózní, dnes bych bez potíží ušejkrovala margaritu, jak se mi klepaly ruce. A uvažovala jsem, podle čeho lze v průběhu jednoho dvou rozhovorů vedených v těžce formálním duchu vybrat vhodnou kandidátku.

„Prosím, slečno Kovářová,“ vyzval mě sympatický muž středních let. Personalista.

Něco se ve mně zlomilo. Sejmul mě pocit, že nezáleží na tom, co umíte, nýbrž jak to prezentujete. Není důležité, jací jste, ale jak vypadáte. Momentálně nebylo v mé moci se této filozofii přizpůsobit.

Komisi jsem začala odpovídat pravdu.

Zeptali se, co bych dělala v modelové situaci. Letíme na kongres do Madridu, letadlo kvůli poruše přistane někde v Pyrenejích, oprava bude trvat dvanáct hodin, kongres začíná za šest hodin, manažer, jemuž asistujete, tam má klíčový příspěvek.

„Můžu zopakovat učebnicové řešení z kurzů time-managementu. Jenže to si můžete přečíst v příručkách. Pravda je taková, že nevím. Za krizových okolností se obecně nechovám hystericky nebo zbrkle, ale zatím jsem se nikdy nedostala do situace ohrožení života. Nevím, jak bych v takovém případě zareagovala, jestli bych byla schopná v klidu poskytnout první pomoc, nebo bych omdlela zděšením.

Používám praktické uvažování a myslím, že umím docela slušně zhodnotit rizika. Jsem hráč spíš na jistotu, ale dokážu se přizpůsobit a neutíkám před rizikem. Příkladem budiž moje účast v konkurzu na vámi nabízené zaměstnání.“

V průběhu mého pohovoru se teda nikdo smíchy za břicho nepopadal.

Když došlo na mé dotazy, pokusila jsem se upřesnit otázku, která ve mně trochu, ale opravdu jen mírně vyvolávala nejistotu. Jednou z podmínek pracovní pozice byla naprostá a permanentní dosažitelnost. Co si pod tím mám představit?

Členové komise se po sobě podívali. „Správně. Je nezbytné, abyste se přestěhovala do sídla firmy a byla našemu manažerovi plně k dispozici nepřetržitě čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu. Bohužel to bude znamenat radikální omezení osobního života, ale s tím jsme počítali v platovém ohodnocení. Zaměstnání je časově limitováno, pracovní smlouvu byste uzavřela na rok.“

A pak mi řekli zmiňované finanční ohodnocení.

Musela jsem nasucho polknout. Za tyhle prachy (i v hrubém) bych byla ochotna poskytovat sexuální služby. A zčervenala jsem. Mám se na to zeptat? Není to fakt drzé? A potřebuješ sůl? Kurva, potřebuješ. Tak jo.

„Máte ještě pořád zájem u nás pracovat?“

„Ovšem. Proto jsem přece tady.“

„Dobrá. Do týdne vám dáme vědět.“

Takže třetí kolo? Semifinále? Finále? Zvedla jsem se a odkráčela středem. V hale už bloncka nepostávala. Teď bych na panáka zašla.

Jakože jsem v peněžence měla hotovost tak akorát na čaj. A ten si můžu uvařit doma.

Na ostrůvku tramvaje jsem si uvědomila, jaký je nádherný květnový den. Modrá obloha, lehký větřík, příjemně teplo. Akáty a hlohy opojně voněly. Podél obrubníků vedly cestičky ze spadáných okvětních plátků, které z chodníků spláchla noční přeháňka. Okraje louží zdobil zlatý lem z pylu. Nějak mě to smířilo s nevyhnutelnou prohrou.

Tramvaj dorazila s duněním a hysterickým zvoněním. Nalezla jsem dovnitř a pověsila se na tyč. Sledovala jsem ruch velkoměsta za oknem a v hlavě mi zelo podivné prázdno. Pojedu domů, plánovala jsem. Uvařím si čaj. Svalím se do křesla s knihou. Vyberu nějaký echt veselý příběh. Přímo k popukání.

Akorát jsem vystoupila na Kulaťáku, abych vlezla do metra, když se v kabelce rozeřval mobil. Ohlásila jsem se na neznámé číslo.

„Dobrý den, tady Mach, S&K Invest. Ještě stále máte zájem u nás pracovat?“

Co je to za blbou otázku? „Samozřejmě ano.“

„Tak vám s radostí oznamuji, že jste byla vybrána na místo asistentky vrcholového manažera naší firmy. Blahopřeji, slečno Kovářová. Jak jsme se domlouvali, nastoupíte ihned. Dostavte se, prosím, zítra po osmé hodině k nám na personální oddělení, abychom mohli vyřídit formality.“

Juch!!!

Pracovnice personálního oddělení mě vedla luxusní prosklenou chodbou v budově generálního ředitelství k výtahům. Chovala se profesionálně příjemně a mně se svíraly vnitřnosti nejistotou. Zírala jsem na její kostým, který cenou několikanásobně převyšoval všechny věci, které jsem vláčela sbalené ve sportovní tašce. Doufám, že součástí platu bude i ošatné. Nebo že dostanu aspoň malou zálohu předem, abych si mohla koupit něco ucházejícího na sebe.

Na personálním se vyjádřili, že by to neměl být problém. Jenže já se taky nezeptala na plná ústa, že. Tak nějak zatím držím situaci za pačesy. A teď, v kabině výtahu svištícího vzhůru k nejvyšším patřům budovy, trnu obavami.

Zastavili jsme úplně nahoře. Vystoupili jsme na malou podestu, z níž vedly jediné dveře přímo naproti výtahové šachtě. Ty se otevřely a objevil se vysoký, rozložitý a téměř holohlavý muž. Přeměřil si mě černýma očima a beze slova natáhl ruku, aby popadl zavazadlo. Personalistka mi představila pana Tluchoře, komorníka, (Boha jeho!), a vrátila se do kabiny.

Svalovec mě pohybem hlavy vyzval, abych vstoupila.

No potěš koště.

(Potřebuješ, kurva, ty prachy? Potřebuješ!)

Jak se dalo očekávat, octla jsem se uprostřed luxusu a nádhery. Velká vstupní hala se utápěla ve slunečním svitu, který sem proudil ohromným vypouklým světlíkem ve stropě. Komorník nečekal, až si ukrotím krk, a rychle pokračoval do chodby vpravo. Před jedněmi dveřmi se zastavil a otevřel je. Gestem mě vyzval ke vstupu. Z toho, že mi k nohám položil tašku a s lehkou úklonou se odporoučel, jsem pochopila, že se jedná o můj pokoj.

Apartmá?

Něco tak hustýho lze v klidu kombinovat s komorníkem z Addamsovy rodiny a permanentní pohotovostí. Otázkou zůstává, jak to půjde do veršů s mým šatníkem. Vlastně s celou mou osobou. Hlavně klid.

Nejdřív jsem jen tak stála a provozovala panoramatický náhled. Strýček Fester mě odvedl do místnosti s prosklenou stěnou, za níž následovala rozlehlá terasa se spoustou květin. Salónek byl zařízený nízkým světlým nábytkem, pohovka, luxusní kožená křesílka, taburet, cože – domácí bar? televize, nějaké hi-fi, no super! Popojedem. Napravo vedly široké posuvné dveře do ložnice s velkorysou přistávací plochou a naprosto úchvatným ložním prádlem. Bože, super, super, super!!!

Takže jsem navštívila koupelnu. Jo, nic není bez kazu. Uprostřed mramorové nádhery jsem drahnou chvíli zkoumala, jak se vlastně pouští voda. To dám, mám vysokou školu! Na háčcích visely ručníky a župany utkané z tak jemného froté, že na jeho výrobu nejspíš bylo použito chmýří z andělských křídel. Žertuju.

A nejlepší vtip nakonec. Šatna. Místnost velká jako byt, co jsme dosud obývaly s Danou. Cha chá! Všechny věci, které jsem přinesla, by se vešly do nočního stolku vedle postele. Vyrovnala jsem svoje hadříky a pověsila je na ramínka. Vypadalo to hrůzostrašně. Jako ohromná lednice, ve které leží jeden oschlý lístek salátu. Zavřela jsem dveře obludária a šla se věnovat příjemnějším věcem.

Čas na průzkum terasy. Trpím šílenými závratěmi. A tady jsem se octla opravdu hodně vysoko nad Prahou. Jo, slyšíte dobře – nad Prahou! Doslova a do písmene zlatá vyhlídka. Jen si uvařit kafe, svalit se do brutálně luxusních ratanových křesílek a čumět. Já to tedy беру, šéfe! Kdyby tohle viděla blondýnka něžná, určitě by mě nechala zavraždit na zakázku. Cha!

Rázné zaklepání na dveře přerušilo slastné snění a šupem mě vrátilo do reality. Jsi tu pracovně, pamatuješ? Tak hybaj!

Za dveřmi stála asi padesátiletá paní. Na první pohled jsem ji tipla, no to je fakt trapný, na hospodyně. Pozdravila jsem.

„Jmenuji se Agáta Veselá a pracuji u pana Thomase jako hospodyně. Vítám vás. Prošla jste si apartmá? Jste spokojená?“

Zdržela jsem se vtipných komentářů, že chybí zlacené kliky a podlaha intarzovaná perletí. Naopak jsem ji horlivě ujistila, že je všechno v nejlepším pořádku. Podle Zákoníku práce jsem ještě ve zkušební době, to nebudu pokoušet.

Ustoupila do chodby a pokynula. „Následujte mě, prosím.“

Prováděla mě bytem, který se rozkládal, jak jsem tipovala, přes půlku budovy.

Obývací pokoj dosahoval rozměrů rytířského sálu na honosném zámku. Nebudu popisovat zařízení, nalistujte si libovolný časopis o designovém interiéru. Bylo mi sympatické, že všechny barvy ladily do přírodních a spíše světlých tónů. Nelíbí se mi černý nábytek. A všude stála spousta rostlin, taky pěkné. Takže si představte místo televize domácí kino, jako dekorace koncertní křídlo, prosklená stěna na terasu.

Paní Veselá, říkejte mi Agáto, prosím, předvedla, jak se zatahují na prosklených plochách žaluzie.

V další místnosti se nacházela knihovna. Naprosto boží! Podél zdí stály vysoké police plné svazků. Budu muset odhalit, v jakém schématu jsou srovnané. Rozhodně jsem neočekávala svůj vlastní domácí systém – padni, komu padni. Regály vyčnívaly i směrem do místnosti a tvořily přirozené členění prostoru na útulnější kouty, kde stálo vždy nějaké křeslo nebo aspoň lavice nebo taburet, a pochopitelně lampa. Napadlo mě, zda to není kapku přepych pro jednoho člověka. Tím myslím tajuplného kravaťáka.

„Nevíte, kdy se pan Thomas se mnou hodlá setkat?“ nadhodila jsem opatrně problém, který mi pomalu začínal vyplňovat celou operační paměť.

„Nejsem informována o jeho rozhodnutích a programu. Dnes se ubytujte a seznamte s prostředím.“

Hospodyně se otočila v prachové záři slunečního svitu mezi tisícovkou knih. Z jejího gesta, jak očima lehce zabloudila cestou ke mně, mi zatrnulo.

„Agáto, vy... nevidíte?“

„Šedý zákal.“ Pokrčila smířeně rameny. „Mám dosud zbytky zraku a pan Thomas byl s mými službami vždy naprosto spokojen.“

„Jste obdivuhodná,“ vykoktala jsem. „téměř to není poznat. Ale šedý zákal je, aspoň myslím, možné operovat, není to tak?“

„Mám bohužel ještě další zdravotní komplikace, vysoký tlak a podobně. Doktoři pořád čekají na příznivější okolnosti.“ Nedala mi příležitost vyplácnout další třeskutě vtipnou hlášku a pokračovala v exkurzi.

Kuchyň a jídelna. Ukázala mi lednici, vinotéku (hustý!), kávovar, informovala o časech, v nichž se podávají hlavní jídla. Samozřejmě je plně v mé kompetenci si mimo uvedené intervaly vzít všechno, nač budu mít chuť. Poprosila jsem o čaj.

Na nejkrásnější město světa padal tmavomodrý soumrak. Dřepěla jsem na terase a upíjela čaj. Představa, že se při večeři uvidím se svým zaměstnavatelem, byla naivní.

U ohromného stolu v jídelně bylo prostřeno pro jednoho člověka. Pro mě. Agáta obsluhovala. Cítila jsem se příšerně. Navíc jídlo jako kdyby vyskákalo z lifestyleových časopisů, takové to úchvatné, pohledné nic plné lanýžů, kaviáru a citrónové trávy (vymyslím si, nepoznám nic z toho). Snědla jsem všechno, měla jsem děsný hlad. A pak jsem